

บทเรียนที่ 15

ประกันภัย

สาระการเรียนรู้

1. ความหมายของคำว่าประกันภัย
2. การเรียกชื่อบุคคลในสัญญาประกันภัย
3. ลักษณะของสัญญาประกันภัย
4. ประเภทของสัญญาประกันภัย
5. กรรมธรรม์ประกันภัย
6. เบี้ยประกันภัย

7. ความหมายการประกันวินาศภัย
8. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันวินาศภัย
9. สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันวินาศภัย
10. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันประโยชน์
11. อายุความ

สาระการเรียนรู้

12. ลักษณะของการประกันชีวิต
13. รูปแบบการทำสัญญาประกันชีวิต
14. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันชีวิต
15. สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันชีวิต
16. การบอกเลิกสัญญาประกันชีวิต
17. อายุความ

1. ความหมายของคำว่าประกันภัย

หลักกฎหมายกำหนดไว้ว่า “อันว่าสัญญาประกันภัยนั้น คือ สัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ในกรณีวินาศภัยหากมีขึ้น หรือในเหตุอย่างอื่นในอนาคต ดังได้ระบุไว้ในสัญญา และในโอกาสนี้ บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงิน ซึ่งเรียกว่า **เบี้ยประกันภัย**”

ความหมายของประกันภัย จึงได้แก่

1. เป็นสัญญาสองฝ่าย ระหว่างบุคคลคนหนึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินในกรณีมีวินาศภัยเกิดขึ้น และบุคคลอีกคนหนึ่ง คือ บุคคลผู้ตกลงจะส่งเงินเบี้ยประกันภัยตามสัญญา

2. เป็นสัญญาเพื่อเฉลี่ยความเสียหาย หรือเป็นวิธีการกระจายความเสี่ยงภัยที่เกิดขึ้นกับบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่น เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนแก่ผู้ประสบภัยนั้นซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคต

2. การเรียกชื่อบุคคลในสัญญาประกันภัย

บุคคลที่ปรากฏในสัญญาประกันภัย จะมีตำแหน่งที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. **ผู้รับประกันภัย** หมายความว่า คู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทนหรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้
2. **ผู้เอาประกันภัย** หมายความว่า คู่สัญญาฝ่ายซึ่งตกลงจะส่งเบี้ยประกันภัย
3. **ผู้รับประกัน** หมายความว่า บุคคลผู้จะพึงได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือรับจำนวนเงินใช้ให้

3. ลักษณะของสัญญาประกันภัย

ลักษณะของสัญญาประกันภัย มีลักษณะดังต่อไปนี้

- 1. เป็นสัญญาต่างตอบแทน** โดยคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง คือ ผู้เอาประกันภัยมีหนี้ต้องชำระเบี้ยประกันภัยให้กับผู้รับประกันภัย และมีสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากผู้รับประกันภัย
- 2. เป็นสัญญามีผลบังคับไม่แน่นอน** สัญญาประกันภัยเป็นสัญญากระทำขึ้นเพื่อเฉลี่ยความเสียหายหรือเป็นวิธีการกระจายความเสี่ยงของบุคคล จากคนหนึ่งไปยังบุคคลอื่น ซึ่งเป็นภัยในอนาคตไม่แน่นอนว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด ความรับผิดชอบของผู้รับประกันภัย จะระบุไว้ใน **กรมธรรม์ประกันภัย**
- 3. เป็นสัญญาไม่มีแบบแห่งนิติกรรม** สัญญาประกันภัยกฎหมายมิได้บังคับให้ต้องทำตามแบบแห่งนิติกรรมแต่อย่างใด
- 4. เป็นสัญญาต้องอาศัยความซื่อสัตย์ของคู่สัญญา** เมื่อเป็นเรื่องที่จะช่วยเหลือกันแล้ว ผู้เอาประกันภัยมีอะไรควรบอกกล่าวให้ผู้รับประกันภัยได้ทราบ หรือควรต้องบอกกล่าวต่อกัน

4. ประเภทของสัญญาประกันภัย

การประกันภัยอาจแบ่งออกได้หลายประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการประกันภัยชนิดนั้น ๆ หรืออาจเรียกได้ว่าจะเรียกตาม**ชนิดของการคุ้มครอง** หรือตาม**ในทางพาณิชย์** หรือ**ทางธุรกิจ**

1. เรียกตามชนิดของการคุ้มครอง
2. เรียกตามในทางพาณิชย์หรือทางธุรกิจ

5. กรมธรรม์ประกันภัย

กรมธรรม์ประกันภัยต้องลงลายมือชื่อของผู้รับประกันภัย และมีรายการดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ที่เอาประกันภัย (เช่น ประกันวินาศภัย อาคารเรือนแถว เลขที่ 51/3)
2. ภัยใดที่ผู้รับประกันภัยรับเสี่ยง (เช่น ประกันอัคคีภัย)
3. ราคาแห่งมูลค่าประกันภัย (เช่น ราคาประเมินหนึ่งล้านบาท)
4. จำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัย (เช่น เอาประกันภัยห้าแสนบาท)
5. จำนวนเบี้ยประกันและวิธีส่ง (เช่น ส่งเป็นรายปี ปีละ 2 หมื่นบาท)
6. เวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุด (เช่น 1 มกราคม 2555 ถึง 31 ธันวาคม 2574)
7. ชื่อบริษัทประกันภัย (เช่น บริษัทปลอดภัยประกันภัย จำกัด)
8. ชื่อผู้เอาประกันภัย (เช่น นายไก่อ แสนสวย)
9. ชื่อผู้รับประกันภัย (เช่น นางเปิด แสนสวย)
10. วันทำสัญญาประกันภัย (วันที่ 1 มกราคม 2555)
11. สถานที่ วันที่ ทำกรมธรรม์ประกันภัย
12. ลงลายมือชื่อของกรรมการบริษัทและตราประทับ (ถ้ามี)

6. เบี้ยประกันภัย

เบี้ยประกันภัย หมายถึง **จำนวนเงินที่ผู้เอาประกันภัย** จะต้องจ่ายให้แก่**ผู้รับประกันภัย**ตามเงื่อนไขที่ได้กำหนดตกลงไว้ในสัญญา และจะต้องเป็นเงินเสมอ จำนวนหรืออัตราเบี้ยประกันภัยที่ผู้รับประกันภัยกำหนดให้กับผู้เอาประกันภัยจะมีรายได้เพียงพอถัวเฉลี่ยเป็นค่าสินไหมทดแทน เมื่อมีกรณีวินาศภัยเกิดขึ้นและไม่สูงเกินไปซึ่ง พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 (มาตรา 30) และ พ.ร.บ.ประกันชีวิต พ.ศ. 2535 (มาตรา 30) กำหนดไว้ ผู้รับประกันภัยจะกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยตามใจชอบเองไม่ได้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียนก่อนเสมอ

7. ความหมายการประกันวินาศภัย

การประกันวินาศภัยเป็นสัญญาประกันภัยประเภทหนึ่งที่ได้รับประกันภัยตกลงจะใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งในกรณีมีวินาศภัยเกิดขึ้น หรือเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งในสัญญาเกิดขึ้นให้กับผู้เอาประกันภัย โดยผู้เอาประกันภัยจะต้องส่งเบี้ยประกันภัยให้กับผู้รับประกันภัย

กฎหมายยังกำหนดไว้อีกว่า “**วินาศภัย** ให้หมายรวมเอาความเสียหายอย่างใด ๆ บรรดาซึ่งจะพึงประมาณเป็นเงินได้”

จากหลักกฎหมาย **ประกันวินาศภัย** หมายถึง สัญญาประกันภัยเพื่อความเสียหายใด ๆ หรือความเสียหายทุกชนิดอันพึงจะประเมินราคาเป็นเงินได้แล้วย่อมถือว่าเป็นการประกันวินาศภัยทั้งสิ้นเว้นชีวิตคน

8. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันวินาศภัย

สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันวินาศภัย แยกพิจารณาได้เป็น 2 กรณี คือ สิทธิ และหน้าที่

1. สิทธิของผู้รับประกันวินาศภัย มีด้วยกัน 5 ประการ

- 1.1 สิทธิในการรับเบี้ยประกันภัย
- 1.2 สิทธิเรียกให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยชดเชยค่าสินไหมทดแทน
- 1.3 สิทธิการรับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัย
- 1.4 สิทธิเรียกให้ผู้เอาประกันภัยหาประกันภัยให้ใหม่
- 1.5 สิทธิในซากทรัพย์สินที่รับประกันภัยไว้

2. หน้าทีของผู้รับประกันวินาศภัย มีด้วยกัน 4 ประการ

2.1 หน้าที่ใช้ค่าสินไหมทดแทน

2.2 หน้าที่ส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัย

2.3 หน้าที่คืนเบี้ยประกันภัย

2.4 หน้าที่เสียค่าใช้จ่ายในการตีราคาทรัพย์สิน

9. สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันวินาศภัย

สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันวินาศภัยจะมีลักษณะตรงข้ามกับผู้รับประกันวินาศภัย

1. สิทธิของผู้เอาประกันวินาศภัย มีด้วยกัน 5 ประการ

- 1.1 สิทธิเรียกให้ผู้รับประกันวินาศภัยใช้ค่าสินไหมทดแทน
- 1.2 สิทธิขอลดเบี้ยประกันภัย
- 1.3 สิทธิขอลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยและลดเบี้ยประกันภัย
- 1.4 สิทธิเรียกให้ผู้รับประกันวินาศภัยหาหลักประกัน
- 1.5 สิทธิบอกเลิกสัญญาประกันภัย

2. หน้าของผู้เอาประกันวินาศภัย มีด้วยกัน 3 ประการ

2.1 หน้าที่ต้องชำระเบี้ยประกันภัย

2.2 หน้าที่ต้องบอกกล่าวเมื่อเกิดวินาศภัย

2.3 หน้าที่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขในสัญญา

10. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันภัย

ผู้รับประกันภัย คือ บุคคลผู้จะพึงได้รับค่าสินไหมทดแทน หรือรับจำนวนเงินใช้ให้ผู้รับประกันภัยอาจเป็นบุคคลคนเดียวร่วมกับผู้เอาประกันภัย หรือเป็นบุคคลภายนอกที่ระบุชื่อให้เป็นผู้รับประกันภัยก็ได้

ผู้รับประกันภัยมีสิทธิและหน้าที่ ดังนี้

- 1. สิทธิของผู้รับประกันภัย** ผู้รับประกันภัยย่อมมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทนหรือจำนวนเงิน หากมีวินาศภัยเกิดขึ้นดังที่กำหนดไว้ในสัญญาประกันภัย สิทธิของผู้รับประกันภัยจะมีสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อได้แสดงถือเอาประกันภัยในสัญญาประกันภัย และถ้าผู้รับประกันภัยเป็นบุคคลภายนอก ก็มีสิทธิจะเรียกร้องให้ผู้รับประกันภัยในฐานะเป็นลูกหนี้ ชำระหนี้ให้แก่ตนโดยตรงได้
- 2. หน้าที่ของผู้รับประกันภัย** ถ้ามีวินาศภัยเกิดขึ้นตามที่ผู้รับประกันภัยตกลงรับประกันภัยไว้และผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยทราบความวินาศภัยนั้นแล้ว มีหน้าที่ต้องบอกกล่าวแก่ผู้รับประกันภัยโดยเร็ว

11. อายุความ

อายุความฟ้องร้องต่อศาลในคดีวินาศภัยใช้กับทุกฝ่าย (ฝ่ายผู้รับประกันภัยและฝ่ายผู้เอาประกันภัย มีอายุความ 2 ปี) ในกรณี

1. เรียกให้ใช้ค่าสินไหมทดแทน มิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันวินาศภัย
2. เรียกให้ใช้หรือให้คืนเบี้ยประกันภัยมิให้ฟ้องเมื่อพ้นกำหนด 2 ปี นับแต่วันซึ่งมีสิทธิเรียกให้ใช้หรือคืนเบี้ยประกันภัยถึงกำหนด

12. ลักษณะของการประกันชีวิต

การประกันชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของการประกันภัย และแยกออกต่างหากจากการประกันวินาศภัยเป็นสัญญาที่บุคคลหนึ่ง จะใช้เงินให้กับบุคคลอีกคนหนึ่งโดยอาศัยการทรงชีพหรือมรณะของเขาตามที่ระบุไว้ในสัญญา และบุคคลนั้นตกลงจะส่งเงิน เรียกว่าเบี้ยประกันชีวิต ในสัญญาผู้รับประกันภัยอาจเรียกว่าผู้รับประกันชีวิต และผู้เอาประกันภัยอาจเรียกว่า ผู้เอาประกัน ชีวิต ผู้รับประกันชีวิตจะต้องจัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทจำกัด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือในรูปบริษัทมหาชน จำกัด

วัตถุประสงค์ของการประกันชีวิตก็เนื่องจาก มนุษย์ร่วมกันจัดทำขึ้นเพื่อบรรเทาและรับภาระทางสังคมในการสูญเสีย ชีวิต ไม่ให้ผู้เสียชีวิตต้องรับเคราะห์กรรมแต่ผู้เดียว

1. เป็นสัญญาต่างตอบแทนในลักษณะสัญญาประกันภัย
2. เป็นสัญญาโดยอาศัยการทรงชีพหรือมรณะของบุคคลผู้เอาประกันภัย
3. บุคคลที่เกี่ยวข้องในการประกันชีวิต

13. รูปแบบการทำสัญญาประกันชีวิต

กฎหมายบัญญัติว่า “ในการทำสัญญาประกันชีวิตนั้น การใช้จำนวนเงิน
ย่อมอาศัยความทรงชี้พหรือมรณะของบุคคลคนหนึ่ง”

จากบทบัญญัติของกฎหมาย การประกันชีวิตสามารถแบ่งออกได้เป็น ดังนี้

แบบที่ 1 : อาศัยความทรงชีพของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในการใช้เงิน การประกันชีวิตแบบนี้เป็นสัญญาที่มีข้อตกลงกันว่า ถ้าผู้เอาประกันชีวิตยังมีชีวิตอยู่ถึง 60 ปี ผู้รับประกันชีวิตจะจ่ายเงินให้

ตัวอย่าง

นาย ก ประกันชีวิตกับบริษัทประกันชีวิตแบบอาศัยความทรงชีพของบุคคล ในสัญญา กำหนดว่า หากผู้เอาประกันชีวิตถึงแก่ความตายก่อนอายุถึง 60 ปี ผู้รับประกันชีวิตก็ไม่ต้องจ่ายเงินประกันชีวิตให้สัญญาประกันชีวิตแบบนี้ เป็นการประกันชีวิตโดยอาศัยการทรงชีพของ นาย ก ผู้เอาประกันชีวิต ซึ่งนาย ก และผู้รับประโยชน์จะไม่ได้รับอะไรตอบแทนเลย เบี้ยประกันชีวิตที่ส่งให้ไปแล้วก็เป็นอันสูญเปล่า โดยถือว่าอีกฝ่ายคือผู้รับประกันชีวิตได้เสี่ยงรับใช้มาแล้ว โดยมีหลักว่า ถ้านาย ก ผู้เอาประกันชีวิตไม่ตายก่อนอายุ 60 ปี ผู้รับประกันชีวิตต้องจ่ายเงินซึ่งเอาประกันชีวิตตามจำนวนในสัญญาทันที

แบบที่ 2 : อาศัยความมรณะของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นหลักในการใช้เงิน การประกันชีวิตแบบนี้มีลักษณะตรงข้ามกับแบบที่ 1 คือ อาศัยการตายของผู้เอาประกันชีวิตเป็นหลักในการใช้เงิน หมายความว่า ถ้าถึงแก่ความตายภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา ก็จะได้รับเงินประกันชีวิตจากผู้รับประกันชีวิตหรืออาจเป็นกรณีไม่กำหนดระยะเวลาคือตายลงเมื่อใดก็จะได้เงินประกันชีวิตจากผู้รับประกันชีวิต

ตัวอย่าง

นาย ก ประกันชีวิตไว้กับบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่งแบบอาศัยความมรณะเป็นหลักในการใช้เงินมีระยะเวลา 20 ปี (กำหนดระยะเวลาไว้) หากนาย ก ตายภายใน 20 ปี นับแต่วันทำสัญญา บริษัทประกันชีวิตต้องใช้หรือจ่ายเงินให้แก่ผู้รับประโยชน์หรือทายาทของนาย ก แต่ถ้า นาย ก ไม่ตายภายใน 20 ปี นาย ก ก็ไม่ได้อะไรตอบแทนจากบริษัทประกันชีวิตเลย

แบบที่ 3 : เป็นแบบที่นิยมใช้อยู่ในปัจจุบันเพื่อทดแทนการรับประกันชีวิตเดิมซึ่งต่างก็มีจุดอ่อนด้วยการนำเอาการประกันชีวิตแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ผสมผสานกันเป็นสัญญาประกันชีวิตแบบที่ 3 เรียกวิธีนี้ว่าประกันชีวิตแบบสะสมทุนหรือสะสมทรัพย์

แบบสะสมทุนหรือสะสมทรัพย์ จะอาศัยการกำหนดเวลาการทำประกันชีวิตเป็นหลัก กล่าวคือภายในกำหนดเวลาที่ตกลงกันไม่ว่าผู้เอาประกันชีวิตยังมีชีวิตอยู่หรือตายลง ผู้รับประกันชีวิตจะต้องใช้เงินประกันชีวิตให้ทั้ง 2 กรณี

ตัวอย่าง

นาย ก ทำประกันชีวิตแบบสะสมทุนหรือสะสมทรัพย์กับบริษัทรับประกันชีวิตแห่งหนึ่ง กำหนดระยะเวลาไว้ 20 ปี ระยะเวลาผ่านไป 15 ปี นาย ก ถึงแก่ความตาย บริษัทรับประกันชีวิตต้องจ่ายเงินให้กับผู้รับประโยชน์หรือทายาทของนาย ก ตามที่ตกลงกันไว้ แต่ถ้าครบ 20 ปี นับแต่วันทำสัญญาแล้ว นาย ก ยังมีชีวิตอยู่ บริษัทรับประกันชีวิตก็ต้องจ่ายเงินประกันชีวิตตามจำนวนเงินที่ทำประกันชีวิตไว้ให้แก่ นาย ก ผู้เอาประกันชีวิตเช่นเดียวกัน

คำว่าสะสมทุนหรือสะสมทรัพย์นี้ บริษัทรับประกันชีวิตมีวิธีการจูงใจให้ผู้ทำประกันชีวิตสนใจมากยิ่งขึ้น ด้วยการคืนเงินให้แบบสะสมทรัพย์หรือสะสมทุนเห็นเด่นชัด

ตัวอย่าง

การคืนเงินให้แบบสะสมทรัพย์หรือสะสมทุน นาย ก ทำสัญญาประกันชีวิต 20 ปี เมื่อระยะเวลาผ่านไป 5 ปี บริษัทจะคืนเงินให้ 10 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนเงินซึ่งเอาประกันชีวิต และเมื่อระยะเวลาผ่านไปครบ 10 ปี จ่ายคืนให้ 20 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนเงินซึ่งเอาประกันชีวิต เมื่อครบ 15 ปี จ่ายคืน 20 เปอร์เซ็นต์ และเมื่อครบ 20 ปี ตามจำนวนที่ตกลงกันไว้ก็จะจ่ายคืน 50 เปอร์เซ็นต์ ของจำนวนเงินซึ่งเอาประกันชีวิตรวมทั้งสิ้น 100 เปอร์เซ็นต์ เป็นต้น

14. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประกันชีวิต

1. สิทธิของผู้รับประกัน

- 1.1 สิทธิได้รับเบี้ยประกันชีวิต
- 1.2 สิทธิได้รับการยกเว้นไม่ต้องชำระเงินประกันชีวิตในเหตุการณ์ของผู้เอาประกันชีวิต
- 1.3 สิทธิให้ลดจำนวนเงินอันพึงต้องใช้กรณีแก่เจ้านายน้อยกว่าความเป็นจริง

2. หน้าที่ของผู้รับประกัน ผู้รับประกันชีวิตหรือบริษัทรับประกันชีวิตนอกจากมีสิทธิดังกล่าวมาแล้ว ต้องมีหน้าที่ ดังนี้

- 2.1 หน้าที่ใช้เงินตามสัญญาประกันชีวิต
- 2.2 หน้าที่ใช้เงินให้กับผู้มีสิทธิได้รับเงินประกันชีวิต
- 2.3 หน้าที่ต้องคืนค่าไถ่ถอนกรมธรรม์ประกันภัย

15. สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันชีวิต

1. สิทธิของผู้เอาประกันชีวิต มี 3 ประการ ดังนี้
 - 1.1 สิทธิโอนประโยชน์แห่งสัญญาให้แก่บุคคลอื่น
 - 1.2 สิทธิบอกเลิกสัญญาประกันชีวิต
 - 1.3 สิทธิได้รับเงินประกันชีวิต
2. หน้าที่ของผู้รับประกัน มี 3 ประการ ดังนี้
 - 2.1 หน้าที่เปิดเผยข้อความจริง
 - 2.2 หน้าที่ต้องแถลงอายุตรงความจริง
 - 2.3 หน้าที่ต้องชำระเบี้ยประกันชีวิต

16. การบอกเลิกสัญญาประกันชีวิต

ได้กล่าวมาแล้วว่า การบอกเลิกสัญญาประกันชีวิต (หรือการประกันภัยทุกชนิด) เป็นสิทธิของผู้เอาประกันชีวิตที่จะบอกเลิกสัญญาประกันชีวิตในเวลาใดก็ได้ด้วยการงดไม่ส่งเบี้ยประกันชีวิตต่อไป สัญญาประกันชีวิตก็สิ้นสุดและเลิกไปตามกฎหมายโดยปริยาย ไม่จำเป็นต้องแจ้งหรือบอกกล่าวเป็นหนังสือแต่อย่างใด แต่ถ้าได้ส่งเบี้ยประกันชีวิตมาแล้วกว่า 3 ปี ผู้เอาประกันชีวิตมีสิทธิได้รับเงินค่าเวนคืนกรมธรรม์ประกันชีวิตหรือกรมธรรม์ใช้เงินสำเร็จรูปจากบริษัทผู้รับประกันชีวิตตามที่กำหนด

17. อายุความ

สิทธิเรียกร้องจะนำคดีฟ้องร้องต่อศาลว่ามีอายุความเท่าไรนั้น ในเรื่องของการประกันภัย กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะการประกันวินาศภัยเท่านั้นตามมาตรา 882 ส่วนการประกันชีวิตกฎหมายมิได้กำหนดไว้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติไว้ว่า “อายุความนั้น ถ้าประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมิได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะ ให้มีกำหนด 10 ปี”

ดังนั้น การเรียกให้ใช้เงินตามสัญญาประกันชีวิตก็ดี การเรียกให้ใช้หรือคืนเบี้ยประกันชีวิตที่ดีต้องใช้หลักอายุความทั่วไป คือให้ฟ้องร้องกันได้ภายในกำหนด 10 ปี นับตั้งแต่วันที่เริ่มต้นอาจใช้สิทธิเรียกร้องนั้นได้เป็นต้นไป